

І знов, як перший чоловік...

Михайло Драй-Хмара

І знов, як перший чоловік,
усім тваринам дав я ймення;
Я зорі сестрами нарік,
А місяць — побратим у мене.

І всяку душу я живу
нарік, надхнений, по вподобі, —
а сам на самоті живу:
моя душа — безводна Гобі.

В свічаді зоряного сна
я бачу добрі й злі години...
У кого серце віщуна,
тому не обіймать людини.